

[Aksel Larsen.]

er ikke kapitalmarkedets organisation, der er noget i vejen med, siger han. De gældende regler må bare tilpasses. Jeg må sige til ministeren, at det netop er kredit- og obligationssystemet i Danmark, der er noget galt med. Vi er det eneste land, der har sådan et system og derfor gang på gang løber ind i visse vanskeligheder. Det er det, der grundlæggende må ændres. Men det vil regeringen ikke. Den er tilfreds, som det er, bare det bliver tilpasset; men regeringens politik gør kun ondt værre.

Men det er den foregående regering, der er skyldig, siger økonomiministeren, og han gentager, om end afdæmpet, en påstand, som meget kraftigt har været fremført i hr. Henry Christensens blad i Roskilde. I øvrigt siger han, at den foregående regering har forøget låntagningen i udlandet siden 1960; der er i denne periode lånt ca. 9 milliarder kr. Jeg fristes til at sige: gid der var lånt betydelig mere, gid der var lånt det dobbelte, forudsat at man kunne finde anvendelse for disse midler til igangsættelse af og investeringer i samfundsgavnlig produktion herhjemme. Den omlægning af hele vort erhvervsliv, vi er i gang med, gør kapitaltilførsel nødvendig, og udenlandske lån er særdeles forsvarlige, når de har produktive formål.

Men ministerens kritik af den foregående regerings låntagning — for jeg kan ikke opfatte hans tale anderledes — ser unægtelig noget mærkelig ud, når han umiddelbart efter roser den nuværende regering, fordi den har fortsat låntagningen med 900 mill. kr. i 1968 og man ønsker at låne tilsvarende meget i år. Nu kan vi så se, om den hovedløse diskontoforhøjelse gør det nemt at låne i år.

Regeringen skar boligfonden ned, og nu vil den yderligere vanskeliggøre byggemodningen og byggeriet og gøre det dyrere ved hjælp af stigningen i renten. Det var nu bedre at forøge bevillingerne til boligfonden meget betydeligt — og det foreslår vi — og samtidig stille store midler til rådighed for kommunerne til rensningsanlæg og andet.

Det er glædeligt, at dette med rensningsanlæg og bekæmpelse af giftfaren i jord og vand og luft og natur osv. er blevet så aktuelt; at alle interesserer sig for det, så der holdes konferencer om det, og rege-

ringspressen har store artikler om det. Det er aldeles udmærket. Vi får også at vide, at et af regeringspartierne som det første har taget initiativ til, at der nu skal ske noget. Det er især glædeligt, når jeg tænker på, at vort parti i tre år talte for døve øren herinde, stillede lovforslag om det og fik det syltet i udvalg, fordi de andre partier ikke ville interessere sig for det. Der er større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over tusind retfærdige, der ikke har omvendelse behov, så derfor er jeg kun glad for, at man er nået så langt. Men burde vi så ikke gøre noget? Burde vi så ikke sætte ind på dette område og i stedet for at føre en politik, der indskrænker kommunernes muligheder for at igangsætte noget, hjælpe dem til at igangsætte dette? Så vil man naturligvis sige: hvor skal pengene komme fra? For det første ville vi vel nok være til at tale til, hvad angår øgede indtægter til staten, hvis man havde en plan for offentlig virksomhed, som vi kunne godkende. Men ellers kunne man jo spare. De første 500 mill. kr. tror jeg militæret udmærket kunne skæres ned med i første omgang; dets effektivitet blev såmænd ikke mindre af den grund, for den er i forvejen lig nul. Man skulle hellere bruge pengene til boligfond og andre produktive formål.

Men at fremsætte et sådant og andre forslag er naturligvis at tale for døve øren, så længe vi har denne regering og dette folketingsflertal. Tænk engang på, hvor indtrængende økonomiministeren har advaret mod pris- og omkostningsstigninger; de vil, siger han, skade vor konkurrenceevne i udlandet. Så gør den regering, økonomiministeren er medlem af, alt for gennem diskontoforhøjelse, rentestigninger og højere afgifter og skatter samt begrænsning af den offentlige virksomhed at skabe arbejdsløshed og — i øvrigt på forskellige måder, men også ved de nævnte midler — jage omkostningsniveauet i vejret. Man har den bedste vilje til at advare mod pris- og omkostningsstigninger, der skader vor konkurrenceevne i udlandet; men det gode, man vil, det gør man ikke, og det onde, man ikke vil, det gør man.

Vi ved, at i en vanskelig situation kan nødløsninger være en bitter nødvendighed, men regeringen må ikke vente, at vi skal godkende nødløsninger, der giver arbejds-